

vidám sikolyokra meg röhincselésekre, inkább füttyörészni kezdett csak úgy, melódia nélkül. Az üdülő betonösvényén találkozott a gondnokkal, szertartásosan át akarta adni a kulcsokat, de a bekecses nagyot csapott Jenő vállára, és beinvitálta a nyári konyhába: ha már mindenképpen haza akar menekülni, várja meg őnála a vonat indulását, este kilenc előtt úgysem megy Pestre semmi, isznak egy nyelet bort, utána együtt kimennek az állomásra. Jenő ebbe csak olyan feltétellel egyezett bele, ha a gondnok mindenki elől eltagadja, hogy ő még itt van, amibe a bekecses bele is ment, utána nekiláttak az ebédmaradék elfogyasztásának, majd folytatták a kora délután abbahagyott borozást. Később, nem tudni, mikor, az biztos, hogy a kilences vonatot hagyták futni, elcsendesedett az üdülő, bizonyára mind elmentek éjszakai fürdőzésre a masszörök, a gondnok pedig beosont az épületbe, és kicsempészte az egyik csodálatosképp érintetlenül maradt kanna bort, amit Csapóék hoztak Tihanyból.

Éjfélkor Jenő végre sírva fakadt, hüppögve, akadozó nyelvel ecsetelte a kutyás Zsuzsi érényeit, fogadkozott, hogy Pesten okvetlenül randevút kér tőle, és mihamarább öszszeköltözködnek, háromnegyed egykor pedig énekelni kezdett, ő is meg a gondnok is, szomorúakat meg pajzánabbakat is, hogy Én vagyok a hosszú lábú Kelemen, Kelemen, meg hogy Átdobták a szart a kerítésen, és Jenőnek végül kiállt a zsidbadás az orrcim-pájából, és szordínóban rákezdte:

*Sej-haj, Zsuzsika
Mondok neked valamit
Gombold ki a selyemblúzod elejét...*

Halmai Tamás

A MISSISSIPPI KUTYÁI

A mennyek állatai látni vágyták
mi lehet túl a terek peremén
és csillagokból lobbantottak fáklyát
így született a fény

a derű angyalaiban az ördög
szavára nem volt replikázni mersz
de a legszebb a nyelvben testet öltött
s belőle lett a vers

a Mississippki kutyái megvesztek
iszkolt a halál füstölgött a hús
de a fekete sámán sírni kezdett
és abból lett a blues